

РЕШЕНИЕ

№ 2924

гр. София, 15.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.05.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Цветанка Паунова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1843** по описа за **2020** година докладвано от съдия Цветанка Паунова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Застрахователно дружество [фирма], чрез адвокат М. Г., срещу решение от 11.01.2020г., постановено по н.а.х.д. № 8774/2019г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 115-ти състав. С това съдебно решение е потвърдено Наказателно постановление (НП) № Р-10-461/18.04.2019г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл. 647, ал. 2 и чл. 644, ал. 2, предл. 2 във вр. с ал 1, т. 2 от Кодекса за застраховането (КЗ) на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 (три хиляди) лева за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ.

В касационната жалба са наведени доводи, че обжалваното решение е незаконосъобразно, тъй като е постановено при допуснати съществени процесуални нарушения и при неправилно тълкуване на материалния закон. Сочи се, че неправилно с обжалваното НП на застрахователя е наложена санкция за нарушение, извършено в условията на „повторност“, при положение че в АУАН не са описани фактите, довели до приложението на този по-тежък състав. Освен това е дадена неправилна правна квалификация на нарушението, както и не е коректно определена

датата на извършване на нарушението. В допълнение се поддържа маловажност на нарушението. Претендира се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което да се отмени изцяло наказателното постановление, респ. да се измени размера на наложената имуществена санкция, като нарушението се преквалифицира по основния състав.

Ответникът – Комисия за финансов надзор /КФН/, чрез процесуален представител юрк. Н., взема становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, VI-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е неоснователна.

С обжалваното решение Софийският районен съд е приел от фактическа страна, че в КФН е постъпила жалба от Г. П. А., касаеща предявена пред ЗД [фирма] претенция за изплащане на застрахователно обезщетение, по която липсва произнасяне. По случая е извършена документна проверка, при която от застрахователя са изискани обяснения и копие на цялата документация, отнасяща се до претенцията. При проверката е установено, че във връзка с настъпило застрахователно събитие на 16.07.2018г. Г. А. е подал в ЗД [фирма] уведомление за изплащане на застрахователно обезщетение, като претенцията е заведена под № [ЕГН]/16.07.2018г. При завеждане на претенцията пред застрахователя са представени документи за определяне на основанието и размера на застрахователното обезщетение и е извършен оглед на автомобила, а на 20.07.2018г. лицето е представило удостоверение за банковата сметка, по която да бъде изплатено застрахователното обезщетение. След тази дата от ползвателя на застрахователни услуги не са изисквани допълнителни доказателства. На 14.01.2018г. застрахователят е изплатил застрахователно обезщетение по банкова сметка на А. в размер на 463,63 лв.

При тези данни КФН е приела, че за застрахователя е възникнало задължение в срок до 15 работни дни, считано от представянето на всички доказателства по чл. 106 от КЗ, да се произнесе по заведената претенция, като определи и изплати обезщетение или мотивирано откаже плащане. В случая този срок е започнал да тече от 20.07.2018г., когато са предоставени данни за банковата сметка, по която да бъде изплатено застрахователното обезщетение, поради което срокът за произнасяне е изтекъл на 10.08.2018г. Застрахователното дружество се е произнесло по претенцията на 14.01.2019г., като е превело застрахователно обезщетение по банкова сметка на застрахования. Закъснението на ЗД [фирма] за произнасяне по претенцията е прието за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ, за което е съставен АУАН № Р-06-123/13.02.2019г. Въз основа на АУАН е издадено и обжалваното НП.

Приетата от съда фактическа обстановка е установена от приобщените по делото писмени доказателства, както и от показанията на актосъставителя.

При така установеното от фактическа страна, от правна страна съдът е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, твърдяното нарушение се явява доказано по несъмнен начин и не са налице основания случаят да се квалифицира като маловажен.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Съответни на доказателствата по делото са изводите на съда, че застрахователят е нарушил чл. 108, ал. 1 от КЗ. Тази разпоредба предвижда, че застрахователят е длъжен да се произнесе по застрахователната претенция в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, като: 1. определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или 2. мотивирано откаже плащането.

В настоящия случай е безспорно, че застрахователната претенция е заведена от застрахователя на 16.07.2018г., на която дата са представени доказателства, необходими за установяване на основанието и размер ѝ, както и е извършен оглед на автомобила. На 20.07.2018г. ползвателят на застрахователни услуги е предоставил данни за банковата сметка, по която да бъде изплатено застрахователното обезщетение. След тази дата застрахователят не е изисквал допълнителни доказателства от лицето по реда на чл. 106 от КЗ, поради което правилно административнонаказващият орган, както и въззивният съд са приели, че от 20.07.2018г. за ЗД [фирма] е възникнало задължение да се произнесе по претенцията в срок до 15 работни дни, който срок е изтекъл на 10.08.2018г. Дружеството се е произнесло по претенцията на 14.01.2019г., като е превело застрахователното обезщетение по банков път. Това означава, че на 11.08.2018г. застрахователят е осъществил състава на нарушението по чл. 108, ал. 1 от КЗ.

Съгласно § 1, т. 51 от ДР на КЗ „повторно“ е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. По преписката е приложено НП № Р-10-469/27.06.2017г., влязло в сила на 23.03.2018г., с което на същия застраховател е наложена имуществена санкция за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ. Процесното нарушение е извършено на 11.08.2018г., т.е. в рамките на едногодишния срок, поради което безспорно се явява „повторно“. Настоящият състав напълно споделя изводите на въззивния съд, че повторността има значение при определяне на вида и размера на наказанието, без да е част от фактичката обстановка, при която е извършено нарушението. Данни за повторност не са отразени в АУАН, тъй като сред реквизитите му по чл. 42 от ЗАНН няма такива за определяне на вида и размера на наказанието. Повторността е елемент от индивидуализацията на наказанието, поради което „въвеждането“ ѝ за първи път в НП не представлява съществено процесуално нарушение.

Противно на доводите в касационната жалба на застрахователя, правната квалификация в АУАН и НП кореспондира с нарушението. Отношението на чл. 496, ал. 1 към чл. 108, ал. 1 КЗ като на специална към обща норма, на което се позовава касаторът, би било налице в случай, че те уреждат по различен начин идентични хипотези. Тогава би се проявило и дерогиращото действие на специалната норма. Между чл. 108, ал. 1 от КЗ, приложима към сроковете за произнасяне по всички застрахователни претенции, и чл. 496, ал. 1 от КЗ, не е налице противоречие.

Разпоредбата на чл. 108, ал. 1 КЗ предвижда срок за произнасяне на застрахователя по претенции по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т. 1 – 3, 8 – 10 и 13 – 18, раздел II, буква "А" от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове. Застраховката "Гражданска отговорност", свързана с притежаването и използването на моторно превозно средство, е посочена в приложение № 1, раздел I, буква "А", т.10, и тъй като не е за големи рискове, попада в приложното поле на чл.

108, ал. 1 от КЗ, т.е. и за този вид застраховка важи регламентираният 15-дневен срок, изчислен в работни дни, за произнасяне по заявената претенция. Същевременно нормата на чл. 496, ал. 1 от КЗ постановява, че срокът за окончателното произнасяне по такива претенции не може да е по-дълъг от 3 месеца от предявяването им по реда на чл. 380 КЗ пред застрахователя, сключил застраховката "Гражданска отговорност" на автомобилистите, или неговия представител. Съотношението между двата срока е нормативно определено с чл. 108, ал. 3 от КЗ, съгласно който в случаите на застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, когато не са представени всички доказателства по чл. 106 КЗ, се прилага срокът по чл. 496, ал. 1 от КЗ. Видно е, че всеки един от тези два срока има самостоятелно приложно поле, което е законово разграничено от това на другия, без помежду им да има застъпване. Понеже важат за различни хипотези, чл. 108, ал. 1 КЗ и чл. 496, ал. 1 КЗ не са в колизия, която да трябва да се преодолява с признаване на надделяващ приоритет на втората разпоредба като специална по отношение на първата като обща.

Правилно въззивният съд е приел, че не са налице основания за редуциране на размера на имуществената санкция. Последната е определена в размер, близък до минималния, като е отчетен 4-месечният период на забава при изплащане на застрахователното обезщетение

Не са налице основания нарушението да се квалифицира като маловажен случай. В случая се касае за формално нарушение, на просто извършване, поради което са неотнормисими доводите, че от нарушението не са настъпили общественоопасни последици. В обжалваното решение подробно е обсъден въпросът за маловажността на нарушението, акцентирано е върху значимостта на обществените отношения в сферата на застраховането, както и че нормата на чл. 108, ал. 1 от КЗ се явява гаранция за защита на интересите на потребителите чрез осигуряване на своевременно и ефективно произнасяне по застрахователните претенции. В заключение въззивният съд е извел законосъобразен извод, че е изключена приложимостта на чл. 28 от ЗАНН.

По изложените съображения не са налице основания за отмяна на обжалваното решение и същото като законосъобразно и правилно следва да бъде оставено в сила. При този изход на спора и на основание чл. 63, ал. 3 и 5 от ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено на основание чл. 37 от ЗПП във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Ето защо и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд, С.-град, VI-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 11.01.2020г., постановено по н.а.х.д. № 8774/2019г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 115-ти състав.

ОСЪЖДА Застрахователно дружество [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати в полза на Комисия за финансов надзор разности за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: